

[Erling Olsen.]

miske politik allerede før oliekrisen, og derfor kører en række større lande også endnu på forholdsvis lavt gear. De sætter derfor også indkomstpoltikken i centrum, og når man som vi i socialdemokratiet lægger helt afgørende vægt på hensynet til beskæftigelsen, ja, så er der ingen vej uden om det, så er vi nødt til at tage inflationsproblemet alvorligt og dermed indkomstpoltikken.

Men indkomstpoltik er ikke noget, der kan føres af arbejdsmarkedets parter alene. Skal specielt lønmodtagerne kunne gå ind i noget tilbageholdende, må de have en vis garanti for, at lovgivningsmagten skrider ind over for andre indkomstarter for at holde styr på pris- og avanceudvikling, og endelig er det jo også lovgivningsmagten, der må løse det problem, som trænger sig mere og mere på omkring lønmodtagernes medejendomsret bl. a. som følge af indkomstpoltikken.

Hele finanspoltikken må også afstemmes efter indkomstpoltikken, både den beskæftigelsesmæssige situation og den indkomstpoltiske. Alt dette kræver et samarbejde ud over de traditionelle skel i dansk økonomi og politik. Der er ganske enkelt ikke råd til strid og splid, hvis opgaven skal lykkes. Derfor lagde regeringen også allerede fra sin tiltræden megen vægt på at bekæmpe krisen og arbejdsløsheden ad samarbejdsvejen både internationalt og herhjemme. Den nyudnævnte statsminister rejste fra topmøde til topmøde, hvor han var med til at forme en fælles vestlig antikrise- og antiarbejdsløsheds politik. Og på hjemmebanen sled han og regeringen for at få de øvrige partier og arbejdsmarkedets parter ind i et samarbejde.

Septemberforliget 1975, augustforliget 1976 og februarforliget 1977 viste, at et flertal ville. Augustforliget rummede ganske vist ikke noget flertal i det gamle folketing, men så måtte vi jo have et nyt, og så var det i orden. Befolkningen var klar over, at vi skulle, og når danskerne endelig skal, så vil de også. Det hang blandt andet sammen med, at man allerede havde set resultater af den førte politik. Krisens dyb var passeret både i udlandet og herhjemme, og selv om det gik langsomt frem, alt for langsomt, så gik det dog den rigtige vej. Produktionen var atter stigende, og inflations-takten tog af. Arbejdsløsheden var det svært at få has på, bl. a. fordi produktiviteten steg så kraftigt, men alle kunne se de synlige resultater af regeringens beskæftigelses politik, ja,

bogstavelig talt ud gennem de mange nye vinduer, som sattes i som følge af tilskud til isole-ringsarbejder og bygningsforbedringer. Det så nærmest ud, som om regeringen og de partier, som ville, fordi de skulle, også kunne. Danmark var ved at komme på rette vej, og det markerede danskerne ved valget den 15. februar.

Med vedtagelsen af det forslag til finanslov for 1977-78, vi nu har foran os, kommer vi endnu et skridt ad den rette vej. Det næste skridt bliver forhåbentlig en fredelig løsning af overenskomstsituationen inden for augustforli-gets rammer. Men vi skal videre i kampen for at genskabe den fulde beskæftigelse, begrænse inflationen og rette valutastillingen op.

Det kræver en indsats over en bred front, og socialdemokratiet og LOs beskæftigelsesplan er et vigtigt udspil. Men intet klares uden sam-arbejde, og her står regeringen fortsat med vil-jen til at formidle. Forudsætningen for, at det skal lykkes, er imidlertid at vi gør os helt klart, at vi fortsat skal. Selv om solen nu begynder at skinne, og vi haler en ny finanslov i land, kan vi ikke lægge bekymringerne til side. Vi har fortsat international krise. Vi har fortsat en arbejds-løshed, som er alt, alt for høj. Vi har fort-sat en valutagæld, som nærmer sig grænsen for, hvad vi kan tillade os, og vi kan ikke blive ved med at låne så meget, som vi gør, i udlan-det. Det er bydende nødvendigt, at vi forstår dette, og at vi helhjertet erkender, at vi skal samarbejde her i landet. Hvis vi fortsat erken-der det – og det gør i hvert fald regeringen og socialdemokratiet – så er jeg også overbevist om, at vi vil; det vil i hvert fald regeringen og socialdemokratiet, og så tror jeg også, at vi kan.

Med disse ord vil jeg på mit partis vegne ønske landet et godt nyt finansår og takke for det gamle, og det kan vi gøre her i tinget ved at stemme for forslaget til finanslov for 1977-78.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Det finanslovsforslag, der nu foreligger, ud-trykker magtesløshed, fantasiløshed og en fuld-stændig given op over for de alvorlige økono-miske problemer, landet står i. De arbejdsløse har man fuldstændig prissiget. Man har vedta-gt nogle såkaldte beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, og så har man påstået, at disse ville indebære en merbeskæftigelse til 20.000 mand. Tilsyneladende tror man dog